

## un esquirol que no vol ésser-ho

Amb el títol xiroi «Sempre hi ha algú que la vessa» aparegué en les planes d'*Empordà Federal* del dia 9 d'aquest més un article on el seu autor, a qui tots coneixem, vol defensar-se de la meva acusació d'esquirol feta des de *avant..!* com única resposta als atacs que dirigí poc abans en el mateix set-mari a la Confederació del Treball, sense nomenar-la, emprant els arguments dels incondicionals de la burgesia.

Potser sigui convenient, per evitar confusions respecte a la meva modesta persona que algú pot tenir interès en crear, que manifesti el que segueix: considero la calúnnia i la mentida quelcom baix i repugnant, impropis dels que no han perdut el seny o la decència i molt poc adequat quan es lluita, com jo, i no començo ara, per l'implantació d'un règim social que reposi sobre la veritat i la justícia, al revés d'aquest que patim basat en l'iniquitat i el lladrocini.

No hauria dit, per tant, que Joan Romans era esquirol de la Safa si els que poden informar respecte això no ho afirmessin.

Degut, sens dubte, a les circumstàncies anormals que estem atravesant, que indiquen la proximitat de la revolució social a Espanya, no he rebut les

dades sol·licitades oportunament al Sindicat de Blanes, dades que a causa del temps transcorregut no ha estat possible recordar. Però encara que no pugui, pel motiu esmentat, explicar el curs de la vaga i l'acabament que tingué —un dia ho faré si és necessari— si puc assegurar que actuà d'esquirol l'al·ludit senyor, més encara, de reclutador d'esquirols.

Vaig a demostrar—amb un cas que citi n'hi ha prou—que és certa la meva acusació.

Quan el conflicte es trobava en la base més aguda vingué a Figueres l'ex-escribent de l'Ajuntament i contractà per compte de la Safa, de la qual era tastaferro, el jove Manuel Sancho que vivia i viu encara en el carrer d'Olot. Aquest no trigà gaire a comprendre l'engany de que era víctima i abandonà el treball marxant a Barcelona, retornant més tard ací molt apressat per la traïció que cometé involuntàriament per culpa del que ara vol tenir més dignitat que ningú.

I això que acabo d'exposar, està disposat a sostenir-ho davant de qui sigui el jove citat.

La conducta que seguí Joan Romans —que no la vessa mai, sembla—no m'extranya gens ni mica, ja que segons confessà ell mateix, anteriorment, és un

enemic de la Confederació del Treball a la qual pertany el Sindicat que declarà la vaga.

Trobo, si, molt sorprenent en canvi que no admeti el qualificatiu d'esquirol que li adreço, que té ben merescut, encara que només sia per negar-se a fer despatxar el carnet, com deixa entreveure.

Evidentment, en Joan Romans no és pas un esquirol valent i ho sento per la Safa.

JAUME SAGALÀ.

## els més revolucionaris

La burgesia després de la revolució de 1793, venent el feudalisme i l'aristocràcia, assolí el predomini de casta dominant, tal com encara avui és, ni més ni menys: «casta dominant», i, per a mí, l'única que es pot tiillar d'ésser la més revolucionària, criminal i destructora de totes, ella, i sols ella, és culpable d'encendre en els cors dels homes aquest egoisme feroç i individualista que, desgraciadament, encara avui està arrelat en una gran part d'éssers humans, que alguns, inconscientment, altres no tant, els empeny als crims més espantosos, per tal de satisfer llur vanitat d'acumular entre uns quants, ço que realment pertany a la col·lectivitat. Mentre uns apiloten l'or, 45 milions de treballadors resten sense feina en tot l'univers, representant, per tant, prop de 180 milions d'éssers que aviat la fam i la fisi, fent estralls en els seus cossos, s'apoderarà de la seva voluntat.

La comunitat d'interessos, d'afectes, de joia i de tristor que és el patrimoni de la col·lectivitat és destruït sense pietat per un sistema que, amb la força dels diners, ve emparat de totes les institucions armades del món que, de fet, estan sota el seu domini i contra la voluntat popular. Així és, doncs, quan aquest règim burgès, dient-se conservador, democràtic i liberal, d'ordre i seny, i no sé quantes coses més per l'estil... passa a ésser, davant dels meus ulls, el més revolucionari, el més criminal i el més destructor de la vida i l'existència dels pobles.

MARC-AURELI.

# El Siglo

DE

**ANTONI CARRERAS**  
**AVINGUDA REPUBLICA, 17**

**Venda exclusiva dels olis purs de oliva  
del Sindicat Oleícola Garrotxa-Empordà.**

**Perfumeria - Articles fotografia-  
Drogueria-Pintures-Comestibles**